

deze »annexatie« van 1789 ligt de zooveel belangrijker naasting van het Kerkelijk en geestelijk goed in de 16e eeuw. Hoeveel kerkelijke en geestelijke goederen toen door de Overheid genaast en verkocht zijn, is moeilijk te zeggen. Het zou een zeer uitvoerig onderzoek vereischen om daaromtrent tot zekere resultaten te komen. Let men echter op de uitgestrekte bezittingen en vooral op de landerijen die de Roomsche Kerk in ons land vóór de Reformatie bezat, en ziet men, hoe weinig van deze goederen later in het bezit der Gereformeerde Kerken zijn overgegaan, dan is de voorstelling van dezen Doopsgezinde niet zoo dwaas, dat een vierde van de landerijen in ons vaderland toen door de Overheid ten nadeele van de Kerk is geconfsceerd.

Nu kan men natuurlijk wel zeggen, dat deze confiscatie meer dan drie en een halve eeuw achter ons ligt en, zelfs indien daarmede onrecht tegenover de Kerken was gepleegd, dit onrecht thans niet meer te herstellen is, maar dit argument gaat hier niet op. Natuurlijk zal niemand beweren, dat de Overheid thans aan de Kerken zou moeten restitueeren, wat in de 16e eeuw ten bate van het land genaast en verkocht is geworden. Een dergelijke eisch zou niet alleen onredelijk, maar hij zou een dwaasheid wezen. De vraag is alleen of de uitbetaling van de predikants-tractementen louter een gunst is geweest van de Overheid, dan wel steunt op historisch verkregen rechten. Is dit laatste het geval, dan volgt hieruit ook vanzelf, dat de Overheid, wanneer zij met de betaling dezer tractementen wil ophouden, ook zedelijk verplicht is in plaats daarvan een kapitaal, dat met deze tractementen gelijk staat, aan de Kerken uit te keeren.

De betaling der tractementen is al deze eeuwen doorgegaan. Ze is ook nu in de Grondwet aan de Kerken verzekerd. De Overheid heeft de belofte, die zij heeft afgelegd, nog nimmer verbroken. Zij heeft de verplichting, die op haar rustte, nog steeds erkend, zij het al niet met woorden, dan toch met hare daden. En wanneer zij thans meent, dat het in het belang der Kerken zelf is, om niet langer deze tractementen uit te betalen, dan kan zij dit alleen doen, wanneer zij daarvoor een schadevergoeding aan de Kerken geeft.

Of alle Kerken, die thans deze subsidie ontvangen, daarop evenzeer recht hebben, is een andere vraag, waarop we later terugkomen. Maar dit is bijkomstig. Thans was het er ons alleen om te doen, de rechtsgrond aan te geven, waarop deze aanspraak der Kerken rust.

Dr. H. H. K.

door rechtstreeksche actie, maar door voorlichting te verbreiden. »Hun motto was,« zoo schrijft Dr. WEEDA: »zij moet 't rechte oogenblik met geduld afwachten, zooals Fabius in zijn strijd tegen Hannibal deed, niettegenstaande velen zijn dralen gispden, doch als de tijd daar is, ook toeslaan, anders zou het wachten vergeefs en vruchteloos zijn.«

Men denke hier aan FABIVS CUNCTATOR.

De Fabian Society vond in SHAW een ijverig propagandist en hij vond door haar gelegenheid zijn romans gedrukt te krijgen.

Zich wijddend aan sociale studie, geeft hij later echter het romanschrijven op en bepaalt zich weer tot kunstcritiek.

»t Frische, gedurfde, om niet te zeggen bizarre zijner beschouwingen verzeerde hem jaren lang een belangstellende lezerskring,« zegt WEEDA, die ook spreekt van SHAW's sarcastische wijze van schrijven.

Dan, behalve als kunstcriticus toont SHAW zich in zijn schriften uit deze periode ook als denker. Zijn denken richt zich dan vooral op de sociale moraal en in zijn werk over ISEN uit 1891 toont SHAW het met deren goed eens te zijn. Hij toont zich, als ISEN zelf, een tegenstander van wat tot dusver als »moreel« of zedelijk goed heeft gegolden. Zooals men weet, worden de normen of richtsnoeren waarnaar men het huwelijk, het huisgezin, de kerk en den staat gewoonlijk beoordeelt, door ISEN bestreden en als hinderlijk voor de ongedwongen ontwikkeling van het eigen ik verworpen. Van dien geest en tevens ter bestrijding van de hedendaagsche inrichting der maatschappij getuigt dan ook SHAW's arbeid op het gebied der dramaturgie, waarop hij zich sedert '91 bewoog.

»Het zijn,« aldus weer Dr. WEEDA, waar hij BERNARD SHAW na 1892 bespreekt, »het zijn niet enkel de maatschappelijke toestanden, waartegen SHAW in zijn spelen strijdt, maar overeenkomstig de door ons gadeslagen ontwikkeling ook de zedelijke opvattingen.« En hij voegt er aan toe, »de socialist in hem treedt op den achtergrond, de prediker eener nieuwe zedeleer komt naar voren.«

WEEDA noemt in dit verband SHAW »een eigenaardig getinte moralist, of amoralist.« Het laatste doet mij denken aan Dr. JELKES over »ontkenning der Moraal« en in welke studie ook ISEN een plaats kreeg.

De geestelijke ontwikkeling van SHAW bereikt volgens den schrijver van W's artikel haar einde omstreeks 1895, het jaar waarin hij kennis maakte met NIETZSCHE.

»In het boek over Ibsen had SHAW instemming betuigd met Schopenhauer, den prediker van den wil om te leven, als wereldbewegende macht.« Met Schopenhauer, minus diens pessimisme.

In SHAW's na 1895 geschreven toneelstukken is ook merkbaar de invloed van NIETZSCHE, die in zijn »nieuwe zedeleer« met haar »heeren moraal« tegenover de »slaven-moraal« en daarmee verbonden »Umwertung aller Werte«, SHAW had doen zien de betekenis, die deze wil om te leven bij de enkelen, de voornaamen, den boven allen uitstekende, allen beheerschende heeft, den »Uebermensch«.

Zooals ik in den aanvang schreef is BERNARD SHAW ook ten onzent geen onbekende meer. Zijn stukken o.m. »MEYKROUW WARREN's bedrijf«, worden gespeeld en in de WERELD-BIBLIOTHEEK zijn er 8 verschenen.

De hedendaagsche Cultuur, ook de onze, wordt mee door hem beïnvloed.

Dr. WEEDA heeft dan ook een lang niet overbodig werk gedaan met in CHRISTENDOM EN CULTUUR hem te bespreken.

Ik ben het goed met hem eens »dat er wel reden is om van dezen bijzonderen, hoogst modernen, en naar ons wel al reeds gebelken is, zeer gecompliceerden geest, nog wat nauwkeurig kennis te nemen en ons eigen standpunt ten zijnen opzichte te bepalen.«

In een Maandschrift als STEMMEN DES TIJDS dunkt mij, dat voor dit laatste alle reden bestaat.

Dr. WEEDA's eigen standpunt zal hier, naar hij op het eind van dit artikel schrijft, en wat ook niet anders te verwachten is, »het Christelijk standpunt« zijn.

Die bepaling van dat eigen standpunt ten opzichte van BERNARD SHAW zullen we dus in de volgende maand nog hebben te wachten. Ook daarvan hoop ik dan hier een resumé te geven. Doch niet alleen het artikel van Dr. WEEDA, maar ook de verdere inhoud derer. Aflevering van STEMMEN DES TIJDS is van dien aard, dat hij tot kennismaking met dit Maandschrift opwekt.

De ruimte waarover ik hier te beschikken heb, laat echter niet toe, na mijn wat uitvoerig overzicht van het eerste artikel, er nog veel van te zeggen. Ik moet mij daarom tot enkelen bepalen. En kies ditmaal slechts twee. Eerst het doorwrochte en met zekere kennis geschreven van Mr. VAN BEEK CALKON over ARMENZORG EN SOCIALE VOORZORG.

Ik onthoud daar deze zoo veelzins belangrijke passus aan.

Daarin wordt eerst gewezen op de »voordeelen« van de georganiseerde armenzorg. »Haar, door het arbeiden met vereende krachten, in het bijeenbrengen der middelen meer (kunnen) bereiken en, door het gemeenschappelijk overleg omtrent de wijze van hulpverlening, tot beter resultaat (kunnen) leiden.«

Maar ook wordt daarin gewezen op de gevaren.

»Door het volgen van vaste regels, licht ontstaan van zekere sleur en, door de gewoonte, vaak te loor gaan van die teederheid zonder welke in de armenzorg het karakter der ware barmhartigheid niet tot zijn recht komt.«

Daarna wordt in dienzelfden passus gewezen op wat, met betrekking tot de diaconie, behoort te zijn en wat niet.

»Zij moet de hoogste staan, omdat zij zuiver op den grondslag der liefde berust; omdat zij tegenwoordig het diepste beginsel der armenzorg, het offer der persoonlijke overgave en daarom, schrijft Mr. CALKON, »is het te betreuren, dat haar surrogaat en concurrente, de burgerlijke armenzorg, haar door ruimer geldelijke middelen, de loef afsteekt; haar plaats in de armenvoorzorg niet genoegzaam erkenning vindt; en dat de arbeid der diaconie niet overal het kenmerk draagt, dat men de eischen der barmhartigheid, mede in de ontwikkeling van het sociale leven, voldoende begrijpt.«

De geachte Schrijver voegt aan dit laatste toe enkele beharigenswaardige wenken hoe dit ook anders kan worden.

Het andere artikel, dat ik hier niet onvermeld mag laten, is dat van Freule van DER BORCH VAN VERWOLDE over INDIVIDUALISME EN PERSOONLIJKHEID.

De lezing van dit stuk deed mij en door het christelijk standpunt van waaruit de schrijver hier een der zedelijke problemen beziet, de door haar vermogen tot bezinning op het gebied der psychologie en der ethiek, weldadig aan.

Met de twee termen: »Individualisme« en

»Persoonlijkheid« dunkt mij echter het stellen van het probleem minder gelukkig. De omschrijving van »Individualisme« als »het tot systeem heveven egoïsme«, acht ik niet onbedenklijk.

De »Individualist« PROTAGORAS, om iets te noemen, was niet zijn onkenning van algemeen geldende normen voor denken en handelen, doch nog iets anders dan een »egoïst«. Zoo ook tuidt niet de term »Persoonlijkheid« die men, sedert KANT, als »zelfbewustzijn en zelfbepaling« omschrijft, op de tegenstelling welke de schrijver op het oog heeft, al kan haar omschrijving van dien term op p. 420 er wel mee door. Als titel van dit overigens lezenswaardig artikel zou ik dan ook liever gezien hebben »Zelfheid en Gemeenschapszin«.

Ten slotte noem ik nog, ter opwekking tot kennismaking met STEMMEN DES TIJDS, het LETTERKUNDIG OVERZICHT waarin J. C. VAN DIJK het heeft over »De Hele van Barbusse en »nog wat meer«. Vooral dat »nog wat meer« kan ik, ter beadering der oplossing van artistieke problemen aan wie in deze problemen belangstellen, ten zeerste aanbevelen.

G.

Uit de Pers.

In de Utrechtse Kerkbode vinden we den volgende brief ongenomen, die wel een interessanten blik gunt in de beweging der Jong-Gereformeerden:

Utrecht, 26 Januari 1920.

Jong-Gereformeerden.

3e Post-scriptum.

Amice!

Ook voor onderstaand schrijven, vraag ik nog uw aandacht.

Welterwachte Heer.

De heer Elffers heeft gemaakt 't verslag uit »de Nederlander« van 29 Dec. 1919, betreffende de vergadering der Jong-Gereformeerden, waaruit door U geciteerd, te moeten corrigeren. Hij verzoekt U deze correctie, den jongeren tijdgenoot« te doen weten. Hierin vind ik aanleiding ook een verzoek tot U te richten. Ik heb n.l. niet zoo zeer te klagen over de onjuistheid van bovenbedoeld verslag, als wel over zijn »sensibiliteit«. Het draagt een sterk subjectief karakter en is bovendien onvolledig.

Misschien mag ik van de gehouden vergadering der Jong-Gereformeerden enkele persoonlijke indrukken weergeven en U tevens verzoeken deze ook onder de aandacht van Uw »jongeren tijdgenoot« te brengen?

Laat mij dan aanvangen met te zeggen dat ik er van overtuigd ben, dat het verschil tusschen de Jong-Gereformeerden en wat zij noemen, »de ouderen«, niet is gelegen in eenige nuanceering, maar in principes. In deze overtuiging ben ik na de vergadering van 26 Dec. '19 versterkt. Verschillende sprekers hebben zich daar onomwonden geuit. Dat, wat kern uitmaakt van de Gereformeerde leer, wordt door sommigen losgelaten. Het heet dan, omdat Christen-zijn hoofzaak en Gereformerd-zijn bijzaak moet worden.

»De Gereformeerde heeft het dogma zoo op den voorgrond geplaatst, dat de kerk is verstaand in dogma's. Dit werd beweerd door iemand, die niet aan dogmatiek wilde doen. Maar diezelfde, de leer der uitverkiezing, zoals zij in onze kerken beliden wordt, loochende, stelde zijn dogma van »er is geen verwerping, want God wil dat alle menschen, zalig worden,« er tegenover.

En zoo waren er meerdere die kwamen met de klacht: »De kerk is verstaand. Het dogma heeft de schuld.« En velen stonden dan maar braaf te dogmatiseeren. »I was echter ongereformeerde dogmatiek, die zij gaven.

Voorts klaagde men dat de Christus niet meer werd gepredikt. »I is« — 'k vind het haast te oneerbiedig om het heer te schrijven — een Gereformeerde Christus, die gebracht wordt. Ja, er was er een, die beweerde een preek gehoord te hebben, waarin niet éénmaal de naam »Christus«, genoemd werd. — Die broeder zal toch ook wel geweten hebben dat in het heele boek Ester de naam God niet voorkomt? —

Afgaande op deze en andere opmerkingen, zou men den indruk krijgen, alsof het er met de Geref. Kerken in Nederland treurig bijstaat. Ik kon dan ook niet nalaten ter vergadering te zeggen, dat in Utrecht dan bijzonder bevoorrecht waren, omdat bij ons elken rustdag de Christus, de Rots der eeuwen, de Verlosser van zondaren gepredikt wordt. Nu vind ik het diep-treurig, wanneer dat in kerken aan andere plaatsen niet zoo gebeuren. Maar veeleer dan daar geloof aan te hechten, ben ik van meening, dat men niet aanvaardt wil den Christus, zoals hij gebracht wordt. — Wat dan ook wel bij de opmerking over het verkondigen van een Gereformeerde Christus.

Bovendien moet men menigen die zich in ongunstigen zin over de Christusprediking in onze Geref. Kerken uitliet, het recht van spreken ontzeggen, daar er velen onder de woordvoerders waren, die gedurende maanden de samenkomsten der gemeenten niet besochten.

Dat men zoo weinig waarde hechtte aan een beïjden heeft mij niet verwonderd. De meesten toch bijkomen Da. Netelbos tot hun geestelijken vader te hebben aanvaard. En deze vond immers een beïjden een keurslijf.

Wat mij echter in hooge mate heeft verwonderd, is, dat menschen, die zeggen dat in de Geref. Kerk de Christus gekruisigd wordt, die de drie formulieren niet langer kunnen onderschrijven, lid blijven van de Geref. Kerk. . . ja mee onderteekenen een verzoekschrift aan professoren en predikanten, om hun invloed aan te wenden, teneinde mogelijk te maken, dat zij in de Geref. Kerk blijven! Is dat eerlijk?

Zijn ze feitelijk al niet reeds buiten 't Kerkverband? O seker, hun namen kunnen nog wel voorkomen in de kerkelijke registers, maar hebben ze zich door hun afwijking of verwerping der beïjden niet reeds automatisch van de Kerk losgemaakt?

Niet veel meer wil ik zeggen over de Jong-Gereformeerden, dan dit ene nog.

Ik had verwacht dat men bij hen een éénheid zou aantreffen als pargens elders. Men streeft daar immers naar éénheid? Nu, zelden trof ik groter verscheidenheid aan. Doch bij veel verscheidenheid, hadden ze, volledigheidshalve moet het er bij, één zaak gemeen. Ze waren allen malcontent.

Op deze vergadering waren ook enige jonge Gereformeerden. Ook zij hebben daar 't woord gevoerd. Door één hanner is gewezen op 't feit dat men, om een zaak te verbeteren, die zaak moet liefhebben. Citeerde uit Orthodoxie van Chesterton: »(de Romeinen) beminden Rome niet omdat ze groot was, maar Rome werd groot, doordat ze haar beminden,« wees hij er op, dat, wilde men de Geref. Kerk verbeteren, men moest beginnen met haar lief te hebben. Hierna legde hij aan de vergadering, of zij de Kerk liefhadden? Zeer terecht werd ook naar aanleiding van wat »men« op 6 Dec. '19 in de N. R. C. schreef (zie Kerkbode van 10 Jan. 1920, Aan een jongeren tijdgenoot no. 6, 6e alinea) opgemerkt, dat het noodzakelijk is, dat de Jong-Geref. beginnen met de bestudering der Calvinistische beginselen. En dat we dan Prof. Fabius niet dankbaar genoeg kunnen zijn voor s brochure »Het wezen van het Calvinisme« en voor de prachtige, daarin voorkomende bronnenopgave. Hier werd aan toegevoegd, dat, wanneer men kwam tot oplichting van een Bond van Jong-Gereformeerden, men Prof. Fabius tot ere-voorzitter moest benoemen.

Maar dat scheen men niet aardig te vinden, evenmin als het voorstel om Dr. Kuyper een telegram van hulde te zenden, daar hij de man is, wiens levensdoel is geweest, de toepassing der Calvinistische beginselen voor onzen tijd. (Zie Kerkbode 10 Jan. 1920 e. v.).

In uw redden brief schreef U reeds: »En zoo verwacht ik dan voor de ontwikkeling van het

gereformeerde leven volstrekt niets van deze z. g. beweging der Jong-Geref.« Nu, dat kan ik onderstrepen. Vooral gelet op de verschillende en ver uiteenlopende principes bij de Jong-Geref. Bovendien was 't 'n klein groepje dat op Tweeden Kerstdag in 't Gebouw samenkwam. Wel heeft er één, 'k zal 's mans naam niet noemen, eenige malen beweerd: »dat men niet op 't aantal moet zien.« Maar zou hij dat nu heusch gemeend hebben?

't Spijt me dat er eenigen niet aanwezig waren, die ik o zoo graag ter vergadering had gezien. Misschien zouden ze dan hun oordeel wijelen. Weet men werkelijk wat er leeft in de hoofden en harten der Jong-Gereformeerden? Ik geloof 't niet en dat is o, zoo jammer.

Of ik dan bang ben voor deze beweging? O neen, daar is ze te ziek voor. De kwaal is ernstig, ja doodelijk. De ruggegraat wordt gemist.

Maar daarom juist vind ik het zoo jammer dat mannen, van wie men andere dingen had verwacht, zich aan haar wijden. We hopen echter dat ze haar spoedig leeren kennen als wat ze m. i. is: een groepje zoekers en wat drijvers.

Met vriendelijke groeten, Uw dw. dr., THOD. ANDRIJ JR.

Hiermee sluit ik de gedachtenwisseling over deze zaak.

Utrecht, 21-1-20.

Met vriendelijke groeten, t. t. J. C. RULMANN.

David de roofdeke Amelekieten versloeg, bleven er toch nog vier honderd over. Dat waren jonge mannen, die op snelle kemelen reden en zoo ontvluchtten. Zoo ook konden de kameelen voortreffelijk dienst doen bij de soort van brievenpost, die koning Darius van Perzie oprichtte, en die de eerste was in de wereldsche schiedenis. Trouwens het Perzische rijk kon zoo iets best gebruiken. Het bestond zooals wij lezen in het boek Esther uit honderdveertig-twintig landschappen en reikte van Indie tot Moerland, dat is Zuid-Egypte. De lezer kan nu zelf de kaart eens nazien welk een uitgestrektheid dat is.

Er waren twee soorten van kameelen, die met twee bulen en die met één buit, welke laatste men thans veelal dromedariën noemt. Het waren meestal rijdieren, de andere lastdieren. De aartsvaders reden ook op kameelen. Zoo heeft ook zeker Abraham de reis uit Mesopotamie naar Kanaän op een kameel gedaan. Wel zijn er prentjes waarop men Abram en Sara genoegelijk gaard naar Kanaän ziet wandelen. Maar dat is even dwaas als wanneer men Laak niet afgebeeld als zittende bij het vuur in een kamer met een tapijt belegd.

Als gezegd is de kameel ook lastdier; veel honderden ponden draagt hij met gemak, en kuist rustig op zijn platte voetelen door het heete zand. Op kemelen vervoerden de groote handelskaravans hun waren en geleiders. 't Was zulk een karavaan die ook Jozef meenam naar Egypte. Zij kwamen uit het verre Oosten, en ging in den grooten handelsweg over Damascus en Palestina naar Egypte.

Baarder kwam te pas, dat de kameel met schralen kost tevreden is, en vooral in het waterloze land, dat hij desnoods slechts om de zooveel dagen behoeft te drinken, en het gedronken water geruimen tijd in zijn maag bewaart.

Zoo waren kemelen een ware schat voor den Oosterling. Mocht de lezer echter ooit een troep kemelen tegen komen, laat hij dan oppassen wanneer hij een strooien hoed opheeft. Want op stroo is de kameel verzet en hij ziet er geen roof in iemand den strooied hoed met lint en al van het hoofd te slikken.

HOOGENBIJK.

Officiële Berichten.

Vrije Universiteit.

Men schrijft ons:

Op 23 Januari l.l. werd door Mr. W. Zevenbergen het ambt van hoogleeraar aan de Vrije Universiteit aanvaard en op 10 Febr. werd door Directeuren tot Hoogleeraar in de faculteit der Godgeleerdheid benoemd de heer Dr. G. Chr. Aalders, om onderwijs te geven in de vakken rakende het Oude Testament en de ambtelijke vakken.

De Vrije Universiteit ziet op deze wijze het aantal hoogleeraren belangrijk toenemen, maar toch, zal het goed zijn, dan moeten voor de Literarische faculteit en voor de Medische nog hoogleeraren worden gevonden.

Toch is 't oorzaak van grooten dank dat er een gestadige vooruitgang is.

Zij, die mochten medewerken aan de oprichting der Vrije Universiteit, herinneren het zich nog, hoe de »mannen der wetenschap« hun »wetenschap« stelden tegenover het geloof der bijbeljers van den Christus; op een meeting werd door een »man der wetenschap« met een beslistheid die een gewoon mensch verbaasde, gezegd, »het verschil tusschen u en ons is, dat wij weten en gij gelooft.«

Het antwoord luidde, »het verschil tusschen u en ons is bijna woordelijk zooals u het aangaf, alleen het moet eenigzins anders gezegd worden en wel zoo, gijlieden gelooft dat gij het weet en wij weten wat we gelooven.«

Dit antwoord werd, misschien zelfs door den spreker, meer als een handigheid dan als een afdoend argument gewaardeerd.

En toch, het zou bezwaarlijk gaan een meer gepast antwoord op zulk een »wetenschappelijke« onzin te geven.

Of zijn de tijden weer veranderd? Zou het reeds zoover gekomen zijn dat de »mannen der wetenschap« niet meer in hun »wetenschap« gelooven en de mannen des geloofs niet meer weten wat ze gelooven?

Het zou kunnen zijn dat men zich zó druk maakte met het zoeken naar den grond des geloofs, dat het geloof niet meer is een vaste grond der dingen, die men hoopt, een bewijs der zaken, die men niet ziet.

En toch, door het geloof hebben de ouden getuigenis bekomen, en het zal voor de jongeren bezwaarlijk gaan om ergens elders getuigenis te verkrijgen. Daarom moeten ook zij dankbaar zijn, dat het aantal hoogleeraren aan de Vrije Universiteit toeneemt en kan het niet anders, of zij zullen medewerken aan den bloei der stichting, die als middel in Gods hand heeft gediend om menigen den rechten weg te wijzen.

—

Classe Haarlem.

De classe Haarlem vergadert D. V. 16 Maart a.s. te Haarlem (Ridderstraat). Stukken etc. in te zenden tot 1 Maart a.s. bij ondergeteekende.

Namens den Raad der Geref. Kerken van Haarlem,

G. R. KUIJPER, Schotersingel 81.

—

Korte Notulen der vergadering van de Gereformeerde kerken, binnen het ressort der Classis Deventer, gehouden Woensdag 14 Januari in het kerkgebouw der Gereformeerde kerk A. Smedenstraat, Deventer.

Art. 1. De praeses der vorige vergadering, Ds. Bax van Holten, opent de vergadering. Gezonden Ps. 138:1 en 4, gelezen Psalm 146. Gebod.

Art. 2. De broeders Ds. Bosch en Bouwhuis van Nijverdal zien de credentiebrieven na. Almelo heeft een instructie, eveneens Deventer A en Glanerbrug. Alle kerken zijn door hun primafgevaardigden vertegenwoordigd.

Art. 3. Moderamen: Dr. J. J. van Baarsel, praeses, Ds. G. Bax, Assessor en Ds. P. Zijlmaus, scriba. Enschedé wordt geluk gewenscht met den terugkeer van Ds. Prinzen na ernstige ongesteldheid en de vervulling der vacature, door de komst van Ds. H. Meulink.

Art. 4. Notulen der vorige vergadering worden door den scriba der vergadering, Ds. J. H. A. Bosch van Nijverdal, gelezen, en goedgekeurd.

Art. 5. Zaken uit de notulen:

a. over de vervulling der vacature-diensten wordt gehandeld en opbeidering verstrekt.

b. de kerken van Almelo en Hengelo rapporteeren, dat het beroep van Ds. Meulink naar